

محمد ربیعی:

بازی خوبی نبود

محمد ربیعی پس از تساوی بدون گل ذوب آهن مقابل پیکان در تهران گفت: «بازی خوبی نبود و در نیمه اول خیلی بد بودیم. در نیمه دوم بهتر شروع کردیم و یک ربع، بیست دقیقه اول بهتر بودیم و در بیست دقیقه آخر نیز بازی پایایی بود و هر دو تیم موقعیت داشتند. بعد از ۱۰ نفره شدن تیم ما نیز طبیعی بود فشار تیم حریف در چند دقیقه آخر بیشتر شود.»

ایناسیو مارتینز:

به سه امتیاز نیاز داریم

سرمری فولاد در نشست خبری پیش از بازی با استقلال گفت: «نباید فراموش کنیم با صدر نشین لیگ بازی داریم. مطمئنم که هواداران زیادی به ورزشگاه می آیند تا به ما کمک کنند و امیدوارم خوشحالی خوبی به آنها تقدیم کنیم. آنچه ما در این بازی نیاز داریم سه امتیاز است. نگویم ما از زمانی که در اسپانیا بازی می کرد می شناسم و در فولاد هم سرمری بوده است. اکنون هم در استقلال فصل خوبی را می گذرانند.»

سعید دقیقی:

شایسته بالای جدول هستیم

سرمری شمس آذر بعد از برد دو بر صفر در انزلی گفت: «بچه های من شایسته بالای جدول هستند. قطعاً طلسم نبردن در خانه را هم خواهیم شکست. فینال بعدی ما با نساجی است و از هواداران می خواهیم که استادبوم را پر کنند.» او درباره صحنه گل اول تیمش که بازیکنان ملوان مصدوم شده بود، گفت: «سرعت بازی در آن صحنه بالا بود، واقعاً آن صحنه را نه تیم ما دید و نه بچه های انزلی.»

یادداشت

وصال روحانی

لااقل برای جام بزرگ
بعدی مهیا شویم

زمان برگزاری دور نهایی جام ملت های آسیا هر روز نزدیک تر می شود اما فدراسیون فوتبال ایران هنوز نتوانسته است حریفانی برای دیدارهای تدارکاتی تیم ملی برگزیند که سرشان به تن شان بیازد. از ابتدای امسال تاکنون یوزها فقط با امثال روسیه، کنیا، افغانستان، قرقیزستان، ازبکستان، بلغارستان، آنگولا، اردن و قطر مسابقه خودشناسی داشته اند و با وجود همه نیازها و امیدها و وعده ها هرگز یک حریف بالنسبه قوی که در رنکینگ فیفا جزو ۵۰ تیم نخست دنیا باشد، مقابل ما قرار نگرفته است. چنین نقصانی لزوماً امکان کسب یک عنوان قهرمانی احتمالی را از ما نمی گیرد اما بدون هیچ تردیدی در کار آزموده تر شدن تیم ما تأثیر خواهد نهاد و موجب نرسیدن آن به سقف آمادگی ممکن خواهد شد. انواع دلایل و مسببها برای جور نشدن حریفانی توانمندتر از سوی مسئولان امر ارائه شده که برخی پسندیده بوده اما شماری از دلایل بیان شده بهانه ای بیش نبوده و ضعف مستمر فدراسیون را در برقراری ارتباطات مؤثر، شناسایی حریفانی به درد بخور و راضی کردن آنها به انجام دیدارهایی تدارکاتی مقابل ما را به معرض نمایش گذاشته است. لایذ می دانید که ژاپن در همین مدت با امثال آلمان، ترکیه و صربستان بازی کرده و توانمندتر شده و کره جنوبی، عربستان و استرالیا نیز با بزرگان اروپایی مصاف کرده اند و محصل اینها، محکم تر شدن جای ژاپن در جمع ۲۰ تیم اول دنیا در جدول فیفا و پیش افتادن آشکار آنها از ما (که بیست و یکم هستیم) و همچنین نزدیک تر شدن سایر بزرگان آسیایی مورد بحث به ما در این جدول بوده است.

حتی اگر این جدول را مهم ترین امر نشمریم (که به واقع نیز مهم تر نیست)، این واقعیت غیر قابل کتمان است که دیدارهای تدارکاتی مستمر مقابل تیم های درجه یک جهان سطح بازی رقبای «هم قاره ای» ما را به وضوح بالاتر برده و بر کیفیت کارشان افزوده است. ما در نقطه مقابل با بازی با امثال کنیا و آنگولا و اردن به سه سهل انگاری و کمال طلب نبودن عادت کرده ایم و دقیقاً به همین سبب تا پای به جام های بزرگ و دشوار بگذاریم، دچار مشکلات عدیده ای می شویم و آمادگی هم آوردی در آنها را نخواهیم داشت. یکی از آن جام ها، همین جام ملت هایی است که دارد از راه می رسد و اگرچه سطح کیفی تیم ملی ما برای درخشش در آن کفایت می کند اما بداعت شدن ما و خو گرفتن مان به بازی های ساده برابر رقبای معمولی ممکن است بلای جان مان شود و مردان فوتبال مان را از ارائه حداکثر توانی که لازمه پیروز شدن در جام ملت ها است، باز دارد. در فاصله فقط یک ماه تا شروع این رقابت ها برای تغییر دادن این عادت بد و رسیدن به سطوح بالاتری از کمال طلبی و ارائه کیفیات حرفه ای دیر شده و انجام چند بازی تدارکاتی مقابل تیم های بزرگ به قصد جبران عارضه فوق حتمی اگر ممکن شود، بیشتر بر خستگی ملی پوشان افزوده و خطر آسیب دیدگی جدی را متوجه آنها خواهد کرد. بنابراین با نگاهی فراتر از جام پیش رو کاری کنیم که لااقل در مسیر تدارک برای جام های بزرگ بعدی حریفان گرانمایه ای را برگزینیم و بر خودمان سخت تر بگیریم و در کارزار با این گونه رقبا پخته تر شویم و به سطوح بالاتری از آمادگی روانی و جسمانی برسیم.

بازیکنان چندپسته فوتبال ایران، از رضا ترابیان تا رضا اسدی

سامان قدوس یک نمونه نادر

آرمین ساروخانیان
@amen971

سامان قدوس برای سومین هفته متوالی در ترکیب ثابت بازی کرد و این بار هم انتخاب سرمری برنتفورد برای بازیکن ایرانی اش یک شگفتی داشت. سامان در دو بازی مقابل آرسنال و لوتون در دفاع راست بازی کرده بود، ولی چهارشنبه شب مقابل برایتون با توجه به نیاز تیمش در

عقب نشینی محرمی و زرنیچه
مجتبی محرمی و جواد زرنیچه سال ها مدافع چپ و راست ثابت تیم ملی بودند. آنها در اواخر فوتبال شان عقب نشینی کردند و در پرسپولیس و استقلال مدتی بازی به عنوان مدافع آخر را هم تجربه کردند. تجربه بالا، بازیخوانی و هوش آنها کمک کرد که در این پست هم موفق باشند و علاوه بر جمع کردن دفاع نقش لیدر تیم را هم داشتند. تغییر پست این دو بازیکن خوش تکنیک تقریباً مشابه شرایط لوتار ماتئوس، ستاره بایرن مونیخ و تیم ملی آلمان بود که در آن سال ها از هافبک میانی به دفاع آخر رفت و توانست عمر فوتبالش را چند سال طولانی تر کند.

رضایان برای تمام خطوط
رضا ترابیان فوتبالش را به عنوان یک مهاجم سرعتی شروع کرد، ولی فوتبالش تحت تأثیر مربیان خارجی که به ایران آمدند تحول اساسی پیدا کرد. استانکو در پرسپولیس از ترابیان به عنوان گوش چپ استفاده می کرد و او حتی به عنوان پیستون چپ هم بازی کرد. وقتی تومیسلاو ایویچ به تیم ملی ایران آمد و برای خط دفاع سه نفره اش به دنبال یک مدافع آخر بود، ترابیان را در این پست محک زد و جواب گرفت. او با سرعت و بازیخوانی خوب به یک مدافع پوششی استاندارد تبدیل شد،

دفاع چپ بازی کرد و نمایش خوبی داشت. پیش از این قدوس را به عنوان یک هافبک تهاجمی یا مهاجم مکمل می شناختیم و در تیم ملی ایران هم در پست های تهاجمی بازی کرده، ولی توماس فرانک ابایی از بازی دادن او در پست های غیرمتعارف ندارد و روی سامان به عنوان یک بازیکن چندپسته حساب می کند. او شاید یک نمونه نادر در فوتبال ایران باشد که در بیشتر پست ها بازی کرده و از این آزمون های سخت سربلند بیرون آمده. معمولاً بازیکنانی که فیزیک خوبی دارند برای بازی در پست های مختلف مناسب تر هستند، ولی سامان که فوتبال را در

منتقل شدند، ولی علیرضا نیکبخت واحدی مسیر عکس را طی کرد. او در سیستم ۳-۵-۲ استقلال یک پیستون چپ خوش تکنیک و دونده بود، ولی در همان زمان هم روی ضربات ایستگاهی گل های حساسی برای تیمش می زد. بلازویچ در تیم ملی نیکبخت را یک خط جلودار برد و او در نقش گوش چپ بازی می کرد. تغییر پست دیگر نیکبخت زمانی بود که به پرسپولیس رفت و مصطفی دنیزی او را در پست مهاجم نوک به کار گرفت. نیکبخت که قدرت سرزنی و ضربات آخر خوبی داشت در این پست هم توانست بازیکن مؤثری باشد.

نوری، آچار فرانسه
بژمان نوری فوتبالش را به عنوان یک هافبک دفاعی چنگنده و خستگی ناپذیر شروع کرد و در ملوان و پگاه نقش محوری داشت، ولی بعد از انتقال به پرسپولیس مجبور شد با توجه به نیازهای تیم در پست های غیرتخصصی بازی کند. این بار هم دنیزی عامل تغییر پست یک بازیکن بود، چرا که تیمش با مدافعان محدودی بسته شده بود و نوری را به دفاع چپ و حتی دفاع میانی برد. نوری در این پست هم عملکرد خوبی داشت و باتوانهای بلند مهاجمان تیمش را تغذیه می کرد. بعد از آن کی روش هم چند بار در ترکیب

سوئد آموخته به رغم قد نه چندان بلندش به لطف درک تاکتیکی و هوش بازی بالا خواسته های مربی در پست های غیرتخصصی را برآورده می کند. او در برایتون به جز دروازه بان و دفاع میانی تقریباً در سایر پست ها بازی کرده و از این نظر بازیکن ارزشمندی است که در صورت نیاز به کمک تیمش می آید. فوتبال ایران پیش از این هم بازیکنان چندپسته زیادی داشته که هرچند تنوع قدوس را نداشته، ولی در دنیا سه پست کارایی بالایی نشان دادند. این فهرستی از مهمترین بازیکنان چندپسته فوتبال ایران است:

تیم ملی از نوری به عنوان مدافع چپ استفاده کرد.
جابه جایی موفق پورعلی گنجی
مرتضی پورعلی گنجی در نفت یک هافبک دفاعی بود، ولی کی روش تصمیم گرفت او را به قلب دفاع تیم ملی منتقل کند. مربی پرتغالی به دنبال مدافعان میانی می گشت که توان بازیسازی هم داشته باشند و پورعلی گنجی با توجه به سابقه بازی در هافبک میانی گزینه مناسبی بود. او به لطف قدرت سرزنی و جنگندگی اش به مدافع میانی موفقی تبدیل شد و هنوز هم در فوتبال ایران یکی از بهترین های این پست است.

وحید امیری، در خدمت تیم
وحید امیری در نفت یک مهاجم و گوش چپ موفق بود و در پرسپولیس هم مدت ها در همین پست بازی کرد، ولی به مرور زمان بازی در پست های دیگر را هم تجربه کرد. اولین بار برانکو او را به دفاع چپ برد تا با نفوذهایش قدرت تهاجمی تیم را بالاتر ببرد. بعد از آن گل محمدی هم این کار را تکرار کرد و بارها امیری را به دفاع چپ برد. کی روش در تیم ملی ایده متفاوتی داشت و امیری را گاهی به عنوان یکی از سه هافبک میانی بازی می داد که با سرعت و دوندگی اش این بار هم توانست موفق باشد.

رضا ترابیان فوتبالش

را به عنوان یک مهاجم سرعتی شروع کرد، ولی فوتبالش تحت تأثیر مربیان خارجی که به ایران آمدند تحول اساسی پیدا کرد. استانکو در پرسپولیس از ترابیان به عنوان گوش چپ استفاده می کرد و او حتی به عنوان پیستون چپ هم بازی کرد. وقتی تومیسلاو ایویچ به تیم ملی ایران آمد و برای خط دفاع سه نفره اش به دنبال یک مدافع آخر بود، ترابیان را در این پست محک زد و جواب گرفت. او با سرعت و بازیخوانی خوب به یک مدافع پوششی استاندارد تبدیل شد

تجربه متفاوت حاج صفی
احسان حاج صفی هم از بازیکنانی بود که در دوره کی روش یک تغییر پست اساسی را تجربه کرد. او مسیر عکس پیمان نوری را طی کرد و از دفاع چپ به هافبک میانی رفت. کی روش در مقاطعی این بازیکن چپ پا و خوشفکر را به عنوان بازوی چپ خط میانی سه نفره اش به کار می گرفت و او حتی بازی در هافبک دفاعی را هم تجربه کرد، ولی دوباره به دفاع چپ برگشت.

تحول اسدی با تصمیم محس
رضا اسدی جدیدترین بازیکن فوتبال ایران است که یک تغییر پست بسیار موفق را تجربه کرده. او در شروع فوتبالش یک هافبک دفاعی بود که به خاطر قدرت سرزنی گاهی در دفاع میانی هم بازی می کرد، ولی بعد از تجربه ناموفق پرسپولیس و در دومین دوره حضورش در تراکتور با تصمیم پاکو خمس به خط حمله رفت. مربی اسپانیایی به دنبال مهاجمی بود که خط دفاع حریف را به خوبی پرس کند و از این بازیکن در پست ۹ استفاده کرد. اسدی به خاطر تکنیک و ضربات آخر خوب در این پست بسیار موفق بود و تا آستانه آقای گلی فصل قبل هم پیش رفت. تابستان امسال سپاهان او را به عنوان یک مهاجم جذب کرد و این فصل نه تنها بهترین گلزن لیگ است که به تیم ملی هم دعوت شده.